

Arrest

nr. 342 458 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2025 met referentnummer 134203.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 oktober 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij actualiseerde haar aanvraag op 19 januari 2024, 3 april 2024, 26 juni 2024, 18 juli 2024, 19 juli 2024, 14 augustus 2024, 10 september 2024, 28 november 2024, 4 december 2024, 3 maart 2025, 1 oktober 2025 en 2 oktober 2025.

Op 27 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 november 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2023 werd ingediend en op data van 19.01.2024, 03.04.2024, 26.06.2024, 18.07.2024, 19.07.2024, 14.08.2024, 10.09.2024, 28.11.2024, 04.12.2024, 03.03.2025, 01.10.2025 en 02.10.2025 werd geactualiseerd door :

B., H. (R.R.: (...))

nationaliteit: Algerije

geboren te Menen op (...) 1999 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24.06.1999 te België geboren werd en ingeschreven werd in het bevolkingsregister, daar haar ouders over verblijfsrecht beschikten. Op 30.04.2007 keert het gezin terug naar Algerije. Op 20.06.2008 worden zij aangetroffen op een Belgische luchthaven afkomstig uit Algiers en op 23.06.2008 worden zij gerepatrieerd naar Algerije. Op 06.08.2008 dient haar vader, samen met betrokkene, een visumaanvraag type D (recht op terugkeer) in. Deze aanvraag wordt toegestaan op 25.08.2008 en op 14.09.2008 keren betrokkenen terug naar België. Haar moeder dient op 15.01.2009 een visumaanvraag type D (gezinshereniging) in, die wordt toegestaan op 29.04.2009. Zij komt op 01.06.2009 terug naar België en wordt op 09.07.2009 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 21.12.2009 meldt mevrouw aan de gemeente dat zij, samen met de kinderen, tijdelijk terugkeert naar Algerije. Op 21.05.2010 zijn betrokkenen terug in België, daar er aan hen een A-kaart wordt afgeleverd. Echter, op 31.12.2014 keert betrokkene, samen met haar moeder en haar oudere broer, definitief terug naar Algerije. Op 06.11.2022 reist betrokkene het Schengen grondgebied terug binnen middels een Spaans visum type D, geldig van 01.10.2022 tot 13.01.2023). Op 04.11.2022 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging (in functie van haar – ondertussen Belg geworden – vader). Deze aanvraag wordt geweigerd op 02.05.2023 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30.11.2023. Haar tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 14.12.2023, wordt eveneens geweigerd en dit op 13.02.2025 en bevestigd door de RVV op 29.09.2025.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in België geboren is. Ter staving hiervan legt zij haar Belgische geboorteakte voor. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk. Dit wordt tevens bevestigd door betrokkene zelf die ondanks haar geboorte in België en haar verblijfsrecht (met onderbreking) van haar geboorte tot 31.12.2014, samen met haar moeder en broer terugkeerde naar Algerije om pas op 06.11.2022, via Spanje, terug naar België te keren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar scholing in België tot de leeftijd van vijftien jaar. Echter, we dienen op te merken dat betrokkene deze scholing niet aannemelijk maakt. Ter staving hiervan legt zij namelijk slechts één schoolattest voor betreffende schooljaar 2009-2010. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij reeds op 30.04.2007, samen met de rest van het gezin, naar Algerije terugkeerde en pas op 14.09.2008 terugkwam naar België. Uit de afgelegde verklaringen blijkt bovendien dat zij toen al in Algerije naar school ging. Betrokkene vertrok op 21.12.2009 opnieuw naar Algerije om pas rond mei 2010 terug te keren naar België. Betrokkene verliet België definitief op 31.12.2014. Het feit dat zij hier meer dan tien jaar geleden enkele jaren scholing volgde, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene benadrukt dat het niet haar eigen keuze was om België te verlaten, dat zij in België wou blijven, maar dat zij als minderjarige haar ouders diende te gehoorzamen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont dit niet aan, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. We merken bovendien op dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. Zij hebben de keuze gemaakt die zij in het beste belang van hun kinderen vonden. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid die een actuele tijdelijke terugkeer van betrokkene naar Algerije bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene beroept zich op haar zwangerschap. Ter staving hiervan legt zij een zwangerschapsattest dd. 01.10.2025 voor waaruit blijkt dat zij zwanger is met voorziene bevalling op 09.05.2026. Echter, betrokkene toont niet aan waarom haar zwangerschap een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk maakt. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat er sprake is van een problematische zwangerschap noch van het feit dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van haar Belgische vader waardoor hij nood heeft aan mantelzorg, die door haar verschaft wordt en dat zij geen beroep kan doen op gezinshereniging. Ter staving hiervan legt ze verschillende medische stukken betreffende haar vader voor, een verklaring van haar vader, een bewijs van volmacht op zijn bankrekening en een attest van erkenning als mantelzorger. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar vader overleden is op 15.01.2025 te Algerije. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de pijn van dit verlies, vormt dit geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM tot bescherming van haar in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Algerije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar aanvraag gezinshereniging met een Belgische onderdaan in onderzoek was. Vermits deze aanvraag definitief werd afgesloten op 29.09.2025 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om

betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig legaal verblijf en duurzame lokale verankering, dat zij vertrouwd zou zijn met de Belgische waarden en normen, dat zij vertrouwd zou zijn met twee van de Belgische landstalen, dat haar moedertaal Frans zou zijn, dat zij een grondige kennis van het Nederlands zou hebben, dat zij zou beschikken over een vaste tewerkstelling, dat zij in staat zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dat zij geen beroep zou willen op de Belgische sociale bijstand, dat zij een knelpuntberoep zou uitoefenen, dat zij hier hechte sociale banden opgebouwd zou hebben, dat zij haar leven in België verder wenst op te bouwen, dat zij haar curriculum vitae voorlegt evenals een attest van hoofdverblijfplaats, een attest van gezinssamenstelling, haar arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches en haar inburgeringsattest en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook op 27 oktober 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 november 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw,

*Naam, voornaam: B., H.
geboortedatum: (...) 1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op haar zwangerschap maar uit het voorgelegde attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoekster in België geboren is in 1999 als kind van arbeidsmigranten, zij tot 2015 in België verbleven heeft zijnde de eerste 16 jaren van haar leven (met een onderbreking van april 2007 tot september 2008 en een vijftal maanden in 2010 waarbij zij in Algerije verbleef), zij tegen haar zin werd meegenomen naar Algerije als 16-jarige door haar ouders, zij alhier al haar socio-economische belangen heeft, perfect Frans en ook Nederlands spreekt, beschikt over een vaste tewerkstelling en volledig geïntegreerd is, zou volgens verweerder niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele valabele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekster thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat verweerder dan ook heeft nagelaten om zijn keuze te verantwoorden, nu nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld welke elementen wél als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden en waarom de door verzoekster ingeroepen elementen niet.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat de elementen van lang verblijf en integratie (m.n. het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig legaal verblijf en duurzame lokale verankering, verzoekster vertrouwd zou zijn met de Belgische waarden en normen en de twee landstalen, zij beschikt over een vaste tewerkstelling in een knelpuntberoep en in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en verzoekster hechte sociale banden heeft opgebouwd) zouden behoren tot de gegrondheid van de procedure in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoekster evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

2.1.2.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvS, nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekster werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 2.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt (geen buitengewone omstandigheden) en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (RvS., nr. 52.909 van 14.04.1995; RvS, nr. 44.141 van 20.09.1993; RvS, nr. 77.502 van 09.12.1998; RvS, nr. 77732 van 18.12.1998, RvS, nr. 83.771 van 01.12.1997; RvS, nr. 86.567 van 04.04.2000; RvS, nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat verzoekster al 10 jaar in België verblijft en alhier haar volledige bestaan heeft opgebouwd en zij reeds 5 jaar een relatie heeft met een Belgische man, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar jarenlange tewerkstelling en legaal verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op het feit dat verzoekster de eerste 16 jaar van haar leven in België heeft doorgebracht, zij alhier geboren is en jarenlang heeft schoolgelopen en tegen haar zin door haar ouders werd meegenomen naar Algerije op 16-jarige leeftijd, er aan verzoekster niet kan verweten worden dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing een kennelijk standaard en stereotype motivering is en dus gebrekkig is en bovendien – gelet op het gegeven dat verweerder in casu over een discretionaire bevoegdheid beschikt – niet afdoende is, terwijl de motivering in dit geval juist in extenso en uitgebreider diende te gebeuren.

Dat de bestreden beslissing dan ook schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.4.

Conform artikel 9bis, §1 Vw. kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de verblijfplaats.

In §2 Vw. worden vervolgens de elementen vermeld die niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, nl.

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat de door verzoekster aangehaalde elementen die de buitengewone omstandigheden aantonen waardoor zij de aanvraag in België diende te doen, bijgevolg niet zijn uitgesloten conform artikel 9bis Vw.

Aangezien de bestreden beslissing geen enkele grondige motivering bevat waarom de door verzoekster ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden, behelst de bestreden beslissing tevens een schending van artikel 9bis Vw.

Dat verzoekster geboren en getogen in België is, zij op 16-jarige leeftijd door haar ouders werd meegenomen uit België en nadien al het mogelijke heeft gedaan om te kunnen terugkeren naar België wat uiteindelijk in 2022 gelukt is, zij jarenlang legaal was in België, zij ondertussen al enkele jaren in een knelpuntenberoep werkt, alhier al haar socio-economische belangen heeft, een relatie heeft en zwanger is, kortom haar leven alhier volledig opnieuw heeft opgebouwd.

Dat het dan ook geenszins redelijk is te stellen dat de door verzoekster ingeroepen elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden, wanneer deze elementen het voor verzoekster wel degelijk onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst. Temeer daar de wettelijke bepalingen geen omschrijving geven van wat onder 'buitengewone omstandigheden' verstaan moet worden en ook verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS, 20 september 1999, nr. 82 301).

Aangezien in casu de verhouding tussen de motieven en het dispositief in de bestreden beslissing volledig ontbreekt, behelst de bestreden beslissing een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Tenslotte is verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster door de door haar ingeroepen elementen zomaar af te wijzen als geen buitengewone omstandigheden, zonder enige verdere motivering of verduidelijk wat dan wel onder buitengewone omstandigheden dient verstaan te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht behelst.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster zich op haar geboorte in België beroept en het feit dat zij tot de leeftijd van 15 jaar alhier naar school is geweest, doch verzoekster deze scholing niet aannemelijk zou maken.

Verzoekster zou immers slechts één schoolattest voorleggen en zou in de periode 2007 – 2008 in Algerije naar school zijn geweest, om eind december 2014 definitief naar Algerije te verhuizen.

Het feit dat verzoekster niet uit vrije wil België heeft verlaten, maar zij als minderjarige haar ouders diende te gehoorzamen, zou door verzoekster bovendien niet zijn aangetoond.

Verzoekster is in 1999 in België geboren en is dus uiteraard minstens 10 jaar alhier naar school geweest, gelet op de schoolplicht. Verzoekster werd op 16-jarige leeftijd meegenomen door haar ouders naar Algerije in 2014 en heeft ook in 2007 – 2008 iets meer dan een jaar in Algerije verbleven op 8-jarige leeftijd.

Dat verweerder dan ook geenszins kan betwisten dat verzoekster minstens 10 jaar heeft schoolgelopen in België, wat uiteraard een zeer grote indruk op verzoekster heeft nagelaten. Ook het feit dat zij de eerste 16 jaar van haar leven in België woonde, heeft een blijvende invloed op verzoekster gehad en maakte dat zij zich niet thuis voelde in Algerije, een land waar vrouwen anno 2025 nog zeer zwaar onderdrukt worden.

Verzoekster heeft dan ook al het mogelijke gedaan om naar België te kunnen terugkeren, maar slaagde hierin pas in 2022 in wanneer zij via Spanje naar België kon reizen.

De motivering dat verzoekster niet heeft bewezen dat zij niet uit vrije wil België heeft verlaten maar door haar ouders verplicht werd meegenomen, kan geenszins worden weerhouden.

Uiteraard had verzoekster, als minderjarige, geen andere optie dan meer naar Algerije te gaan wanneer haar ouders beslisten dat haar moeder, broer en zijzelf in Algerije zouden gaan wonen. Verzoekster was immers minderjarig en had hierover niks te zeggen.

Ook wettelijk gezien hadden verzoeksters ouders het alleen zeggenschap over verzoekster en hadden zij het recht om haar mee te nemen naar Algerije, ook al was dit tegen de zin van verzoekster.

De argumentatie van verweerder kan dan ook geenszins worden weerhouden en is niet ernstig, nu minderjarigen altijd de beslissingen van de ouders moeten volgen. Verzoekster had als meisje al helemaal niks te zeggen, zodat zij – willens nillens – mee naar Algerije moest verhuizen.

2.1.6.

Dat de bestreden beslissing tenslotte opmerkt dat verzoekster zich beroept op haar zwangerschap, met voorziene bevalling op 9 mei 2026, maar dit element evenmin een buitengewone omstandigheid zou uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk zou maken.

Echter, wanneer verzoeker thans naar Algerije zou terugkeren, het pertinent zeker is dat zij onmogelijk terug naar België zal kunnen komen voor haar bevallen begin mei 2026, waardoor haar partner de bevalling van hun eerste kindje niet kan bijwonen.

Bovendien wordt verzoekster hierdoor genoodzaakt in heel wat minder veilige en hygiënische omstandigheden te bevallen in Algerije waar moedersterfte nog hoog is, terwijl zij comfortabel in België zou kunnen bevallen.

Dat de zwangerschap van verzoekster haar terugkeer naar Algerije wel degelijk ernstig bemoeilijkt, zodat de motivering van verweerder niet kan worden weerhouden.

2.1.7.

Gelet op de schending van artikel 9bis Vw., de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, en het redelijkheidsbeginsel, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat verzoekster geboren en getogen is in België en op haar 16e verplicht werd te verhuizen naar Algerije, waarna ze erin slaagde in 2022 terug te keren en inmiddels opnieuw drie jaar in België woont. Verzoekster heeft door dit jarenlang verblijf uiteraard relaties en sociale banden ontwikkeld, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Dat het EHRM immers heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoekster dan ook een privéleven heeft opgebouwd dat beschermd is conform artikel 8 EVRM.

2.2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Gelet op verzoeksters geboorte, jarenlange scholing en lang verblijf in België, is er uiteraard sprake van een opgebouwd privéleven.

2.2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.6.

Dat tenslotte volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoekster tijdens haar jarenlang verblijf en los van haar relatie met haar partner, dan ook een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt en is er in casu sprake van een schending van artikel 8 EVRM.”

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw. (vreemdeling zonder geldig visum).

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezinsleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel gemotiveerd heeft op basis van de overweging dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een geldig visum, zij geen minderjarige kinderen heeft, een slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding in het kader van haar gezins- en familieleven en verzoekster zwanger is, doch niet heeft aangetoond dat zij niet in staat zou zijn om te reizen.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder afdoende rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster en meer bepaald het gegeven dat zij geboren en getogen is in België, zij een relatie heeft en zwanger is.

Dat wanneer verzoekster thans naar Algerije zou moeten terugkeren, zij onmogelijk terug in België kan zijn voor haar bevalling, waardoor haar partner de geboorte van hun eerste kindje niet kan bijwonen.

Dat verweerder hiermee dan ook geenszins rekening heeft gehouden en dus het privé- en gezinsleven van verzoekster genegeerd heeft.

Dat verweerder de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, doch dit vrijwel volledig heeft nagelaten voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans diende verweerder ook het bevel grondig te motiveren, zodat er in casu sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van de algemene motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom ze de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook de tweede bestreden beslissing is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat ze niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken, kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoekster geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

Verzoekster voert in de eerste plaats aan dat er geen enkele valabele motivering wordt gegeven waarom de elementen inzake haar integratie in België niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt. Ze wijst op het feit dat ze in België is geboren, dat ze tot 2015 in België heeft verbleven, dat ze de eerste 16 jaar van haar leven in België heeft gewoond, dat ze tegen haar zin als 16-jarige werd meegenomen door haar ouders terug naar Algerije, dat ze Frans en Nederlands spreekt, dat ze een vaste tewerkstelling heeft en volledig is geïntegreerd in België. Ze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State uit 2003 en 2004 om te stellen dat elementen van integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase beoordeeld dienen te worden.

Allereerst kan verzoekster niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat er in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de elementen inzake integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Uit deze beslissing blijkt immers dat verweerder alle door verzoekster aangevoerde elementen op gedetailleerde wijze heeft besproken en op uitvoerige wijze heeft uiteengezet waarom zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Zo motiveert verweerder met betrekking tot verzoeksters integratie en verblijf in het Rijk als volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24.06.1999 te België geboren werd en ingeschreven werd in het bevolkingsregister, daar haar ouders over verblijfsrecht beschikten. Op 30.04.2007 keert het gezin terug naar Algerije. Op 20.06.2008 worden zij aangetroffen op een Belgische luchthaven afkomstig uit Algiers en op 23.06.2008 worden zij gerepatrieerd naar Algerije. Op 06.08.2008 dient haar vader, samen met betrokkene, een visumaanvraag type D (recht op terugkeer) in. Deze aanvraag wordt toegestaan op 25.08.2008 en op 14.09.2008 keren betrokkene terug naar België. Haar moeder dient op 15.01.2009 een visumaanvraag type D (gezinshereniging) in, die wordt toegestaan op 29.04.2009. Zij komt op 01.06.2009 terug naar België en wordt op 09.07.2009 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 21.12.2009 meldt mevrouw aan de gemeente dat zij, samen met de kinderen, tijdelijk terugkeert naar Algerije. Op 21.05.2010 zijn betrokkene terug in België, daar er aan hen een A-kaart wordt afgeleverd. Echter, op 31.12.2014 keert betrokkene, samen met haar moeder en haar oudere broer, definitief terug naar Algerije. Op 06.11.2022 reist betrokkene het Schengen grondgebied terug binnen middels een Spaans visum type D, geldig van 01.10.2022 tot 13.01.2023). Op 04.11.2022 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging (in functie van haar – ondertussen Belg geworden – vader). Deze aanvraag wordt geweigerd op 02.05.2023 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30.11.2023. Haar tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 14.12.2023, wordt eveneens geweigerd en dit op 13.02.2025 en bevestigd door de RvV op 29.09.2025.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in België geboren is. Ter staving hiervan legt zij haar Belgische geboorteakte voor. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk. Dit wordt tevens bevestigd door betrokkene zelf die ondanks haar geboorte in België en haar verblijfsrecht (met onderbreking) van haar geboorte tot 31.12.2014, samen met haar moeder en broer terugkeerde naar Algerije om pas op 06.11.2022, via Spanje, terug naar België te keren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar scholing in België tot de leeftijd van vijftien jaar. Echter, we dienen op te merken dat betrokkene deze scholing niet aannemelijk maakt. Ter staving hiervan legt zij namelijk slechts één schoolattest voor betreffende schooljaar 2009-2010. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij reeds op 30.04.2007, samen met de rest van het gezin, naar Algerije terugkeerde en pas op 14.09.2008 terugkwam naar België. Uit de afgelegde verklaringen blijkt bovendien dat zij toen al in Algerije naar school ging. Betrokkene vertrok op 21.12.2009 opnieuw naar Algerije om pas rond mei 2010 terug te keren naar België. Betrokkene verliet België definitief op 31.12.2014. Het feit dat zij hier meer dan tien jaar geleden enkele jaren scholing volgde, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene benadrukt dat het niet haar eigen keuze was om België te verlaten, dat zij in België wou blijven, maar dat zij als minderjarige haar ouders diende te gehoorzamen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont dit niet aan, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. We merken bovendien op dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. Zij hebben de keuze gemaakt die zij in het beste belang van hun kinderen vonden. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid die een actuele tijdelijke terugkeer van betrokkene naar Algerije bijzonder moeilijk maakt.

[...]

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig legaal verblijf en duurzame lokale verankering, dat zij vertrouwd zou zijn met de Belgische waarden en normen, dat zij vertrouwd zou zijn met twee van de Belgische landstalen, dat haar moedertaal Frans zou zijn, dat zij een grondige kennis van het Nederlands zou hebben, dat zij zou beschikken over een vaste tewerkstelling, dat zij in staat zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dat zij geen beroep zou willen op de Belgische sociale bijstand, dat zij een knelpuntberoep zou uitoefenen, dat zij hier hechte sociale banden opgebouwd zou hebben, dat zij haar leven in België verder wenst op te bouwen, dat zij haar curriculum vitae voorlegt evenals een attest van hoofdverblijfplaats, een attest van gezinssamenstelling, haar arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches en haar inburgeringsattest en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit laatste motief is wel degelijk in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden

waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State uit 2003 en 2004, moet worden vastgesteld dat de feiten die aan de basis liggen van het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad van State uitzonderlijk zijn. De Raad van State heeft in het arrest immers bevestigd dat het feit goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van herkomst om de machtiging tot verblijf te vragen, maar moet in die zaak vaststellen dat de betrokken aanvrager activiteiten van algemeen belang kon voorleggen. Volgens de Raad van State is de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn aangegaan met publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, wel een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van – toenmalig – artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. In casu is van dergelijke activiteiten van algemeen belang, die zouden moeten worden geschrapt in de periode dat verzoekster in het buitenland haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient, geen sprake. Minstens toont verzoekster niet aan dat zij het verbreken van verplichtingen van algemeen belang of engagementen die reeds waren aangegaan met publieke overheden of andere partners in haar aanvraag had opgeworpen als buitengewone omstandigheid.

Ook het arrest nr. 118.953 van de Raad van State waarnaar verzoekster verwijst, heeft betrekking op een zeer specifieke situatie. Hierbij werd vooral benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen het graf van hun echtgenoot en vader gedurende maanden niet zullen kunnen bezoeken, indien zij verplicht wordt om een machtiging tot tijdig verblijf af te halen in het buitenland. Daarnaast werd er inderdaad ook gesteld dat de elementen van integratie "*in voorliggend geval*" niet onbelangrijk zijn. Dit arrest is zeer specifiek en poneert geenszins een algemene regel. Een gebrekkige motivering van de eerste bestreden beslissing kan niet worden weerhouden, nu de Raad van State uitdrukkelijk stelt dat in principe elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (zie hoger). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verder motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing waarom het feit dat verzoekster in België is geboren en hier enkele jaren heeft verbleven, in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekster werd in 1999 in België geboren en verbleef er tot 2007. In 2007 keerde het voltallige gezin terug naar hun land van herkomst, Algerije. In september 2008 keert het gezin terug naar België. In december 2009 keert verzoekster met haar moeder opnieuw terug naar Algerije, waarna zij in 2010 weer naar België komen. In december 2014 trekt verzoekster met haar moeder definitief terug naar Algerije. Pas in november 2022 komt verzoekster het Schengengebied weer binnen. Verweerder betwist aldus niet dat verzoekster in België is geboren en hier nadien gedurende bepaalde periodes heeft verbleven. Het feit dat ze in België is geboren, opent echter niet automatisch een recht op verblijf. Evenmin maakt dit gegeven een terugkeer naar Algerije bijzonder moeilijk. Verweerder bemerkt dat het verzoekster immers is gelukt om regelmatig tussen België en Algerije te reizen in het verleden. Ook het feit dat het niet verzoeksters vrije keuze was om in 2014 definitief terug te keren naar Algerije, kan volgens verweerder niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het zijn de ouders van de minderjarige die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kind. Zij hebben destijds de keuze gemaakt die ze in het beste belang van hun minderjarig kind vonden. Dit gegeven vormt geen buitengewone omstandigheid die een actuele tijdelijke terugkeer van verzoekster naar Algerije bijzonder moeilijk maakt. Daarnaast motiveert verweerder nog dat de tewerkstelling van verzoekster evenmin een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Immers beschikt verzoekster niet over de toelating om betaalde arbeid te verrichten in België. Indien verzoekster een verblijfsvergunning wenst te bekomen in het kader van haar tewerkstelling, staat het haar vrij hiertoe de nodige aanvraag via de geijkte weg in te dienen. Het betoog van verzoekster dat er geen enkele valabele motivering zou worden gegeven waarom de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, mist aldus feitelijke grondslag. Waar verzoekster bekritiseert dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd welke elementen dan wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, volstaat het op te merken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een opsomming van elementen die als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd. Het komt dan ook niet aan verweerder toe zich hierover te uiten. Verweerder moet enkel de door verzoekster ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden in ogenschouw nemen en, wanneer hij van oordeel is dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, motiveren waarom dit het geval is, quod in casu.

Door te blijven hameren op haar verblijf en integratie in het Rijk, slaagt verzoekster er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de bevindingen van verweerder dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het herkomstland, nu zij behoren tot de gegrondheidsfase. Pas indien verweerder van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden aanwezig

zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. Verzoekster maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Het betoog van verzoekster dat zij gedurende 10 jaar naar school is geweest in België, hetgeen een grote indruk op haar heeft nagelaten, en zich niet thuis voelde in Algerije waar vrouwen nog zeer zwaar worden onderdrukt, is niet dienstig. Het wordt niet betwist dat verzoekster in België school heeft gelopen, doch verweerder argumenteert dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Verzoekster betwist niet dat zij van 2007 tot 2008, van 2009 tot 2010 en van 2014 tot 2022 in haar land van herkomst, Algerije, heeft gewoond. In haar verblijfsaanvraag van 4 oktober 2023 verklaart verzoekster zelf dat ze na haar terugkeer naar Algerije aldaar haar scholing verder heeft gezet. Verzoekster toont dan ook niet aan waarom het enkele feit dat ze jaren geleden in België onderwijs heeft gevolgd, haar op heden verhindert om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt voor het motief van de eerste bestreden beslissing dat het enkele feit dat verzoekster als minderjarige samen met haar moeder en haar broer is teruggekeerd naar Algerije terwijl ze dit eigenlijk zelf niet wou, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Door louter te herhalen dat ze geen andere optie had dan haar moeder en broer te volgen naar Algerije aangezien ze nog minderjarig was, weerlegt verzoekster de pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

In casu kan verder bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoekster aangebrachte gegevens in de eerste bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze worden behandeld. Verzoekster houdt ook onterecht voor dat de motivering zich voor elk van de ingeroepen gegevens zou beperken tot de motivering dat het geen buitengewone omstandigheid is of dat niet wordt aangetoond waarom dit een buitengewone omstandigheid is. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen bovendien nog niet dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Vervolgens wijst verzoekster op het feit dat ze zwanger is, met voorziene bevallingsdatum in mei 2026. Ze stelt al 5 jaar een relatie te hebben met een Belgische man, de vader van haar ongeboren kind. Indien verzoekster zou moeten terugkeren naar Algerije om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, zal ze niet in België kunnen bevallen waardoor haar partner de geboorte van hun eerste kind zal moeten missen. Bovendien zal verzoekster in dat geval in Algerije in "*heel wat minder veilige en hygiënische omstandigheden*" moeten bevallen, terwijl ze ook comfortabel in België zou kunnen bevallen waar de moedersterfte niet zo hoog is als in Algerije.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar initiële verblijfsaanvraag van 4 oktober 2023 met geen woord rept over de Belgische man met wie ze al 5 jaar een relatie zou hebben. Op 1 en 2 oktober 2025 actualiseert verzoekster haar verblijfsaanvraag en laat ze aan verweerder weten dat ze zwanger is. Ook op dat moment laat verzoekster na te duiden hoe haar gezinssituatie er concreet uit ziet of welke relatie ze al dan niet onderhoudt met de vader van haar kind. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoekster verweerder in kennis heeft gesteld van het feit dat ze zwanger is doch verder in het administratief dossier geen enkele partnerrelatie in België te bespeuren valt. Het komt aan verzoekster toe om alle elementen die het haar bijzonder moeilijk maken om een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, aan verweerder kenbaar te maken. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Aangezien verzoekster slechts voor het eerst melding maakt van haar vermeende Belgische partner in het kader van de huidige procedure, kon verweerder hiermee geen rekening houden op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt waaruit daadwerkelijk blijkt dat ze in België een partner heeft. Haar betoog blijft beperkt tot enkele blote beweringen.

Wat de zwangerschap betreft, oordeelt verweerder dat niet blijkt dat verzoekster een dermate problematische zwangerschap meemaakt waardoor ze niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden omwille van haar zwangerschap. Verzoekster weerlegt dit motief niet. Haar betoog dat er in Algerije een hoge graad van moedersterfte zou zijn en dat vrouwen er moeten bevallen in onveilige en onhygiënische omstandigheden, wordt met geen enkel begin van bewijs aannemelijk gemaakt. Evenzeer blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster dit element als buitengewone omstandigheid in haar verblijfsaanvraag heeft uiteengezet.

Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat zij gedurende haar jarenlange verblijf in België een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Uit de eerste bestreden beslissing volgt dat het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België door verweerder echter niet wordt aanvaard: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Algerije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”*

De stukken die verzoekster ter staving van haar privéleven in het Rijk heeft aangebracht, laten niet toe te besluiten dat verzoeksters netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar Algerije een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat verzoekster bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin ze verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze voor de uitoefening van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Algerije uitgesloten is. Dit motief komt de Raad, gelet op de in het administratief dossier aanwezige stukken, niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Het betoog van verzoekster in het kader van de huidige procedure laat niet toe hierover anders te oordelen. Verzoekster beperkt zich tot de loutere verwijzing naar haar lang verblijf in België, het feit dat ze hier naar school is gegaan en is geboren. De Raad stelt echter vast dat verzoekster noch in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in haar verzoekschrift meer duidelijkheid verschafft omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Ze legt, behoudens de getuigenverklaringen, geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit

hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van deze bepaling.

Er kan worden geconcludeerd dat de door verzoekster aangevoerde kritiek weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Aan verzoekster wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat ze niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster ontkent dit niet. Ze betoogt echter dat er onvoldoende rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers gemotiveerd als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op haar zwangerschap maar uit het voorgelegde attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster bekritiseert dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat een terugkeer naar Algerije ervoor zal zorgen dat ze onmogelijk terug in België kan zijn voor haar bevalling waardoor haar partner de geboorte van hun eerste kind zal moeten missen. Er kan in dit opzicht echter dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waaruit is gebleken dat verzoekster niet heeft bewezen dat ze daadwerkelijk een partner in België heeft, die de vader van haar ongeboren kind zou zijn. Dit ongefundeerde betoog leidt er dan ook niet toe dat verweerder de tweede bestreden beslissing niet had mogen nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN